

A polcon felejtett játékok

I.rész

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Rudinak hívták, és két évesen már nagyon szeretett a játékaival játszani. Minden este kedvenc mackójával tért aludni, reggel pedig Brumi maci volt az első, aki ébredéskor Rudit kedvesen fogadta. Brumi maci nagyon szerette Rudit. Mindennap alig várta, hogy jöjjön a kisfiú, és együtt hallgassák meg az esti mesét, amit Rudi anyukája olvasott nekik a mesekönyvből.

Mese után pedig egész éjszaka Brumi maci vigyázott a kis Rudi álmára. Bizony volt olyan, mikor Rudi rosszat álmódott, és ilyenkor kedvenc mackója ölelése tudta megnyugtatni. Ilyenkor Brumi mindig nagyon boldog volt, és büszke is, hogy ő lehet Rudi legjobb barátja. Amikor Rudi morcosan ébredt, akkor sem maradhatott el tőle kedvenc játszótársa. Ilyenkor, a rosszkedvű kisfiú a hóna alá csapott mackójával jelent meg reggelizni. Evés közben aztán még mackó is kapott a zabkásából, majd együtt mentek mosdani, fogat mosni, fésülni. Öltözködéskor pedig Rudi anyukája öltöztette a kisfiút, ő pedig a mackót, mégpedig a babakori ruháit húzva Brumira. Volt olyan, amikor még pelenkát is kapott a mackó. De mióta Rudi már nagyfiú, és a bilit használja, azóta Brumi is nagy mackó lett, és innentől neki sem kellett pelus. Szóval Rudi mindennap másik tipegőt adott brummogó barátjára, aki büszkén feszített Rudi kinőtt ruhácskáiban. A többi játék pedig kicsit irigy volt Brumira, hiszen a legtöbbet vele törődött a kisfiú.

Eszt i

MESÉK

A polcon felejtett játékok

2. rész

Később, ahogy Rudi növekedett, egyre jobban megszerette a kisautóját is. Ezt a kék darus kocsit apukájától kapta egyik nap. – Nézd már, Rudi! Mi kukucskál ki a táskámból? – nézett a kislány nevetve az apukája. Rudi boldogan vette ki a táskából, és bontogatta a nem várt ajándékot. Innentől aztán mindennap örömmel vette le a polcról, és nagyon sokáig tologatta a kék autót. Tologatta állva, a polcon, aztán ülve a földön, hasalva a szőnyegen. Kockát szállított vele az építkezésre, majd a kockákból épített neki egy garázst, oda nagyon szeretett beparkolni vele. Amikor pedig eljött az ebéd ideje, és rendet kellett tenni a szobában, szétrombolta vele a kockából épült garázst, és elszállította a szétrontott kockákat a dobozukba.

Hanem aztán, egyik nap nagy baj történt. Elveszett a kisautó. Sehol sem lehetett találni. Rudi nagyon sírt, még szegény Brumi maci sem tudta megvigasztalni. A játékok a polcon nagyon sajnálták kis gazdájukat. A színes golyók próbálták jobb kedvre deríteni a vicces összevissza gurulásukkal, de Rudi jó kedve nem tartott sokáig. A színes ceruzák is szerették volna felvidítani, de hiába rajzoltak egy kék kisautót, az nem olyan volt, így a kislány szája újra sírásra görbült.

Anyukájával együtt újra és újra a keresésére indultak, míg végül a csíkos pattogó labda talált rá a kék autóra. Valahogyan sikerült legurulni a polcról, pattanni néhányat, majd a kockatartó dobozban landolni. Rudi odaszaladt, hogy kivegye, és ekkor látta meg a kockák alól kikandikáló autó kereket. Nahát az volt ám az igazi boldogság!

A polcon felejtett játékok

3. rész

Rudi játékpolcán nagyon kedves játékok voltak még a színes golyók. Ezeket egyik reggel a mamája hozta neki egy kosárkában, ami egy kis táskába volt csomagolva, mellette egy füzettel. Rudi nagyon kíváncsi volt az ajándéokra, izgatottan nyitotta ki a kis táskát. Gyönyörűek voltak a színes golyók. De vajon mit lehet ezekkel játszani? Rudi mamája mindjárt meg is mutatta. Először is a füzet egyik lapjára lerajzolták mamát, a másikkra Rudit. Már ez nagyon viccesre sikerült. Majd a golyókat elosztották. Először Rudi gurított egyet, majd mamának kellett úgy gurítani, hogy a golyó, amit mama gurított, koccanjon Rudi golyójával.

Ez is nagyon vicces volt. Ha sikerült koccanni, akkor mama rajzolt egy golyót a füzetbe az ő lapjára. Aztán Rudi célzott, gurított, és ha koccantak a golyók, akkor az ő oldalára rajzoltak egy golyót a füzetbe. Akinek több rajz került az oldalára, az győzött. És pontosan annyi pusztit kellett adnia a másiknak. Ezt a játékot Rudi nagyon szerette. Az különösen vicces volt, amikor az egyik golyócska megbokrosodott, és a szekrény alá gurult. Mama alig tudta kihalászni onnan. Úgy elszaladt ilyenkor az idő, hogy észre sem vették, és már ebédelni kellett menni. De ezt csak és kizárólag mamával volt jó játszani. Senki nem tudott ugyanis úgy viccelődni mint ő. Rudi ezért alig várta, hogy meglátogassa őket, és olyankor csak vele foglalkozzon. A kis golyók a kosárban pontosan annyira várták már Rudi mamájának a látogatását, mint a kisfiú, mert olyankor kedvükre gurulhattak, és nagyon szerették hallani Rudi kacagását.

A polcon felejtett játékok

4. rész

Hogy hogyan került a csíkos pattogó labda Rudi polcára, az egy külön történet. Az úgy volt, hogy egyik őszi estére Rudi megbetegedett. Másnap anyukája szeretne volna elvinni a doktor nénihez, de a kisfiú egyáltalán nem akart oda menni. Sírva tudatta anyukájával, hogy ő nem is beteg, és nem megy sehova. Ekkor anyukája előhozta Brumi macit, majd megkérte, hogy vigasztalja meg Rudit. Rudi erősen ölelte a mackót. Brumi azt súgta a kisfiú fülébe, hogy ha akarja, ő elkíséri az orvoshoz. Anyukája pedig megígérte, hogy ha ügyes lesz és bátor, akkor biztosan fog kapni egy meglepetést. Rudi nagyon szeretett meglepetést kapni, és nagyon bátor és ügyes szeretett volna lenni. Ezért azt mondta, hogy elmegy a doktor nénihez, de csak ha Brumi is jön vele.

Természetesen a mackó nagyon szívesen ment, és együtt látogatták meg az egyébként nagyon kedves doktor nénit. Rudi hősiiesen viselte a vizsgálatot, bár néha a szájacskája sírásra görbült, de akkor eszébe jutott, hogy ügyes akar lenni, és még jobban szorította a mackóját, de nem sírt. Végül a doktor néni Brumit is megvizsgálta, ragasztott is a pocakjára egy sebtapaszt, hogy ő is minél hamarabb meggyógyuljon. Rudi mivel nagyon ügyesen viselkedett, kapott a rendelőben egy matricát, hazafelé az anyukájától pedig egy csíkos pattogó labdát. Otthon aztán pattoghatott a labda, majd a játékpolcon kapott helyet. Mikor apukája hazajött, a kisfiú büszkén mesélte, hogy hogyan is lett neki egy új játékja.

Eszti

MESÉK

A polcon felejtett játékok

5. rész

Egyik nap Rudi nagyon unatkozott. Egyik játék sem tudta lekötni a figyelmét. Percenként kérdezte anyukáját, hogy mikor áll már el az eső, ki szeretne menni az udvarra játszani. A játékok nagyon szomorúak voltak, hogy kis gazdájuk nem törődik velük. Ekkor anyukájának támadt egy ötlete. Elővette a színes ceruzákat, három rajzlapot, majd az asztalhoz ültek. Megkérte Rudit, hogy mindegyikre rajzoljon egy krumplit. Rudi meglepődött, de nagyon szívesen nekilátott a rajzolásnak. Mikor meglett a "krumpli" anyukája is rajzolni kezdett. Rajzoljunk neki két fülecskét, kettő szemecskét, arcoskát, orrocskát, és száját is.

– Na nézd csak! Kire hasonlít? – nézett Rudira.

– A mackómra! – örvendezett a kisfiú.

– Akkor most rajzolj neki pocak gyanánt egy nagy krumplit, én pedig rajzolok hozzá kezeket, és lábakat! – mondta anyukája. –

Utána pedig kiszínezzük! – tette hozzá.

Mikor készen lettek, együtt gyönyörködtek a rajzban, aztán pedig Rudi anyukája kiragasztotta a polc oldalára. Így született meg egy katicabogár, és egy kutyus is. Azok is kikerültek a maci mellé. Ahogy az utolsó kép is elkészült, az eső is elállt, és a nap is kisütött. Rudi pedig ki tudott menni az udvarra, ahol egy pálcával nagy krumplikat rajzolt a nedves földre. Mire apukája hazajött, mindenhol mackók rajzát látta a földön, de még bent a polc oldalán is.

– Ki volt ez a kis ügyes? – kérdezte a kisfiút nevetve, és feldobta a levegőbe.

– Hát én! – mondta büszkén Rudi repülés közben. – Már tudok mackót rajzolni! Apa mégegyszer dobj fel! – kérte kacagva Rudi.

A polcon felejtett játékok

6. rész

Egyszer Rudi mamája meglátogatta a kisfiút. Szokásukhoz híven, játszottak a golyókkal. Aztán kiderült, hogy mama hozott Rudinak egy mesekönyvet is. Nagyon sok színes kép volt benne, tele mesével és mondókával. Rudi kérésére mama olvasott belőle. A legjobban Rudinak az állatok, és a traktor tetszett, a nagy kerekeivel. Miután mama hazament, Rudi még sokáig nézegette, lapozgatta a mesekönyvet. Alvás előtt anyukája minden este olvasott belőle egy részt. Így a mesekönyvnek fontos helye lett a játékpolcon. Egyik nap azonban történt valami. Rudi anyukája esti mesét akart olvasni Rudinak, de észrevette, hogy egy olyan rajz került a könyvbe, ami addig nem volt ott...

– Hát ez meg micsoda? – kérdezte felvont szemöldökkel. Rudi megvakarta a fejét, széttárta a kezét, és ezt mondta:

– Ő Firka úrfi! – nézett huncutul az anyukájára.

– És mit csinál itt a mesekönyvben? – kérdezte mosolyogva anyukája.

– Hát, nem volt hol laknia, ezért odaköltözött a könyvbe, és a traktort is ő akarja vezetni – mesélte Rudi. Nahát inentől kezdve Firka úrfit is mindennap el kellett mesélni. Egyik nap például Firka úrfi felmászott a tetőre. Rudi anyukája nem értette, hogy miért. Ezért Rudi elmesélte, hogy azért mászott fel a tetőre, mert bele akart kukucskálni a kéménybe. Ugyanis nagyon érdekelte, hogy hogy tud onnan kijönni a füst.

– Nahát! Ez a Firka úrfi milyen kíváncsi! – csodálkozott Rudi anyukája. Így esett, hogy aznap az esti mese, a kíváncsi Firka úrfi kéményes kalandjáról szólt.

A polcon felejtett játékok

7. rész

Egyik nap aztán nagyon nagy dolog történt. Rudinak kistestvére született.

Réka baba nagyon aranyos volt. Csak egy baja volt. Soha nem lehetett vele játszani. Pedig Rudi szívesen kölcsön adta volna neki Brumi macit, szeretett volna labdázni vele, meg rajzolni, golyókat gurítani, mesekönyvet nézegetni. Az autózásról nem is beszélve. De Réka vagy evett, vagy aludt. Rudi pedig úgy érezte, hogy anyukája folyton csak a babával törődött, hiszen etetni kellett, tisztába tenni, altatni, fürdetni. Így aztán Rudinak mindig ki kellett találnia valamit, hogy anyukája figyelmét felhívja magára. Például amikor Réka szopizott, Rudi is egyből megéhezett.

– Én is kérek kakaót! – rángatta anyukája ruháját. Amikor a baba büfizett, és csupa tej lett a ruhája, véletlenül Rudira is ráborult a kakaó.

– Engem is öltöztess át anya! – kérlelte édesanyját. Amikor végre Réka baba elaludt, boldogan ugrándozva, hangosan kiabálva futott anyukája után, bízva, hogy most már vele fog foglalkozni. De anyukájának főzni, mosni, takarítani kellett, gyorsan gyorsan, amíg a pici alszik.

– Ejj, Rudi! Anya most nem ér rá! Játsszál szépen, ahogyan máskor is! Rajzolj, vagy autózz, nézegess mesekönyvet! – kérlelte Rudit anyukája. De hiába, Rudi nem tágított, csakis anyukája ruháját szorongatva kísérte mindenhova, sőt, már neki is pelust kellett feltenni, mint huginak. Így adódott, hogy a játékok elfelejtve porosodtak a polcon. Egyre szomorúbbak és szomorúbbak voltak.

Rudi pedig a tájukra sem ment.

– Ki kellene találni valamit! – javasolta Rudi apukája. – De vajon mit lehet ilyenkor tenni? – tanakodott magában.

A polcon felejtett játékok

8. rész

Szóval a játékok csak porosodtak a polcon szomorúan. Brumi maci néha brummogott egy sóhajtásnyit, aztán tovább üldögélt a polcon. A kisautó úgy érezte, hogy már a kerekei berozsdásodtak, és lehet, hogy nem is tud gurulni. A színes ceruzák kitörött hegygel álltak a tartóban, és csak álmodoztak arról, hogy milyen jó volt amikor együtt rajzoltak Rudival. A csíkos labda szomorúan nézett a golyókra.

– De jó is volt gurulni, igaz? – kérdezte őket érezve hogy egyre laposabb a kedve. – Talán már pattogni sem tudnék igazán! – tette még hozzá a csíkos labda. A golyók együttérzőn néztek a labdára, miközben csillogó színüket az őket belepő por jelentősen tompította. Így ment ez napról napra. Aztán egyik nap halk sóhajtásra lettek figyelmesek a polcon felejtett játékok. Akárhogy figyeltek, nem tudtak rájönni, hogy honnan hallatszik a sóhaj.

Végül Brumi kérdezte meg a mesekönyvet, hogy nem tudja-e véletlenül, ki sóhajtozik?! A mesekönyv tudta a választ, még hozzá kiderült, hogy Firka úrfi az. De mi baja lehet Firka úrfinak? Nézett csodálkozva Brumi.

– Mi bajom, mi bajom? Hát érdekel valakit is, hogy mit csinálok? Szeretnék átjutni a másik oldalra, de van itt valaki aki odarajzol engem? Így hogy fogok lovagolni? Hogy fogok fára mászni, vagy belenézni a kútba? Haj-jaj – sopánkodott továbbra is Firka úrfi. –

Legjobb lenne innen megszökni, és olyan helyre menni, ahol játszanak velünk – mondta nem kis meglepetésére a többieknek Firka úrfi.

A polcon felejtett játékok

9. rész

A játékok megdöbbenve hallgatták Firka úrfi felvetését. Egyrészt, ők nagyon szerették Rudit, a kis gazdájukat, és sok emlék kötötte őket hozzá.

Másrészt, nagyon szomorúak voltak, hogy nem játszik velük, és ennyire még soha nem unatkoztak. Ezért aztán egyre jobban kedvük lett ahhoz, hogy elutazzanak. A kérdés már csak az, hogy hogyan. De erre még egyelőre senki nem tudott mit mondani. Brumi erősen gondolkodott, a kisautó is, meg Firka úrfi is. Aztán egyik nap úgy alakult, hogy Rudi apukája egy üres dobozt hagyott a játékpolt előtt.

– Látjátok, amit én látok? – kérdezte mackó a többieket. – Egy doboz. Ezzel szokták szállítani a játékokat egyik helyről, a másikra! – mondta mostmár egyre izgatottabban Brumi. – Csak valahogy bele kellene kerülnünk, és már utazhatunk is! – nézett a többiekre. – Jó, de hogyan? – kérdezte a labda. – Figyeljete! Amikor Rudi kimegy az udvarra, anyukája mindig kinyitja az ablakot, hogy szellőztessen. Olyankor mindig van egy kis huzat. Sokszor megmozgat engem is, alig bírok a helyemen maradni – mondta most már a labda is izgatottan. – Ha most kinyitja az ablakot, én megpróbálok jól belendülni, és akkor titeket is leborítalak, meg Brumit is! – mondta el az ötletét a labda.

– Jó! – mondta elgondolkodva Brumi. – Akkor utána én meglököm a kis autót, ő meg a táskát. Labda, meg a golyók!

Ti hozzátok a színes ceruzákat, meg az alsó polcról még a füzeteket, és a mesekönyvet Firka úrfival. De mindenki vigyázzon, mert leesni a polcról nagyon veszélyes! Mindenki a dobozra figyeljen! Abba kell beleesnünk – tette még hozzá Brumi.

Eszti

MESÉK

A polcon felejtett játékok

10. rész

A játékok most izgatottan várták Rudi anyukáját, aki aztán hamarosan meg is jött, ablakot nyitott, aztán ahogy csukta be maga mögött az ajtót, lett egy kis huzat a szobában. A labda nagyon koncentrált, hogy lendületet tudjon venni, de aztán sikerült. És ezzel a lendülettel gurult egyet, és magával rántotta a golyókat és Brumit. Brumi lefelé estében elkapta az autót és a táskát, a golyók és a labda leverték a színes ceruzákat, a füzeteket, és a mesekönyvet is Firka úrfival. Végül mindannyian a dobozban landoltak. A doboz védelmezőn takarta be a szökni próbáló játékok társaságát.

– Jaj, de izgalmas! – mondta Brumi. – Ilyen kalandban még nem volt részünk – nyugtázta mackó, a jól sikerült ugrásukat. Közben újra nyílt az ajtó. Rudi lépett a szobába.

– Anya! Hozd be ide Rékát! Itt is mászhat nálam a szőnyegen! Úgy szeretném megmutatni neki a játékaimat! – kérte Rudi anyukáját.

– Na jó! – egyezett bele Rudi anyukája, behozta a szobába, és a szőnyegre tette a már mászni tudó kislányt. Ezalatt a játékok csendben lapultak a dobozban. Rudi örömmel szaladt a játékpólchoz, de nem hitt a szemének. A polc üres volt. Rudi szája legörbült, és a sírás fojtogatta.

– Brumi! Hol vagy? Hol a labda? És a kisautóm, színes ceruzák? Hol van a mesekönyvem? Hol van Firka úrfi? – kérdezte sírva.

– Nahát! Nem lehet, hogy a dobozba titted? – kérdezte anyukája. Rudi most belenézett a dobozba, és lám, az összes játék ott lapult. Nagy örömmel vette elő mindegyiket, és amit lehetett, megmutatott a kishúgának is. A csíkos labdát, és Brumi macit tette Réka elé.

– A többit, majd ha nagyobb leszel, akkor adom oda! – és a játékokat szépen visszatette a polcra, a helyére. Így aztán a golyók, a kék autó, a színes ceruzák, a kis táska, a füzetek, a mesekönyv Firka úrfival boldogan költöztek vissza a polcra, és soha többé nem akartak elköltözni.

Rudi pedig mindennap sokat játszott régi kedves barátaival.

